

στό δωμάτιό μου ή η κ. Άρκερ. Ήθεε από καλοσύνη της νά μέ δῆ
ζι' αὐτός ἦταν ἐκεῖ μικροστά καί δέν τόν ἐβλεπε, ἐνῶ τήν κούταζε
ἀγρία, σάν πειναλέος σκύλλος...

Όταν ἡ κ. Άρκερ ἔφυγε χωρίς νά τόν δῆ, χωρίς νά ὑποψιαστῆ
τίποτε, αὐτός τήν παρακολούθησε μέ τό διαβολικό του βλέμμα
κ' ἐγέλασε ἀγρία... Ζήτησα τότε πάλιν νά τόν διώξω, μά γινόταν
ἀόρατος, ναι ἀόρατος...

Τά λόγια τοῦ Ρένφιλντ γιά τήν κ. Άρκερ μάς ἔκαμαν ὄλους νά
φοβηθοῦμε. Μιά ἀλλόκοτη ἀγωνία μάς κατέλαβε.

Ὁ Βάν Έλαγγ μ' ἐπλησίασε καί μουσάρφισε τό χέρι, χωρίς νά πῆ
λέξι.

Ὁ Ρένφιλντ συνέχισε :

— Τήν ἴδια νύχτα αὐτός πέρασε πάλι πρὸς τό διαμερίσμαί σας.
Δέν μπόρεσα νά τόν ἐμποδίσω. Τί ἔκαμε ἐκεῖ καί τί ζήτησε δέν
ξέρω, μά ὑπομαρζόμενον κάποιον μεγάλο κούκο. Φαίνεται δέ πῶς
ἔμεινε πολὺ ὄρα στήν κλινική, γιατί ἔφυγε ἀργά κ' ἀκούσα τὰ σκυ-
λιά νά οὐρλιάζουν... Τήν ἄλλη μέρα τό ἀπογευμα, ὅταν ἤλθε πάλιν
ἡ κ. Άρκερ νά μέ δῆ, παρατήρησα πῶς ἦταν πολὺ ἀλλαγμένη. Ἦ-
ταν πολὺ γλομύ, ναι, πολὺ γλομύ, σάν νά εἶχε στραγγισθῆ τό
αἷμα τῆς !..

Στάς λέξεις αὐτάς ἐννοῖσα καί πάλιν τό δυνατό σφίξιμο τοῦ
χεροῦ τοῦ Βάν Έλαγγ. Ἡ καρδιά μου χτυποῖσε δυνατά. Κ' οἱ ἄλ-
λοι φίλοι μάς ἀνέπνεαν μέ δυσκολία, σάν ζατί νά τοὺς ἐπίεζε τό
σπίθος.

Ὁ Ρένφιλντ ἐξακολούθησε :

— Ἐκατάλαβα τότε πῶς αὐτός ἔμπαινε στήν κλινική ἔχοντας τό
ἀπαίσιο σχέδιό του. Ναι αὐτό ἦταν. Ἀφαιρούσε τή ζωὴ τῆς κ.
Άρκερ !.. Τῆς ἔκανε τό αἷμα !..

Ἀνατριχίσαμε σύγχρομοι, μά ὁ Ρένφιλντ δέν τό πρόσεξε αὐτό
καί συνέχισε :

— Μόλις τό ἀντέληφθην αὐτό θέλησα νά τόν ἐμποδίσω. Τόν
ἐπεριμένα γεμάτος ὄργη ἐναντίον του καί μόλις ἤλθε ἀπόψε, μόλις
πόρσε τίς κνιγλίδες τοῦ παραθύρου, μεταβλημένος σ' ὀμίχλην,

μόλις ἐπάτησε τό πόδι του στό δω-
μάτιο, ὄρημα ἐπάνω του καί τόν
ἀρπαξα σφιχτά, μέ τὰ δύο χέρια μου
ἀπό τῆ μέση. Ναι, αὐτῆ τῆ φράξ
κατώρθωσα νά τόν πιάσω. Εἶχα
ἀκούσει πῶς οἱ τρελλοὶ ἔχουν με-
γάλη δύναμη καί βασιζόμενον σ' αὐτῆ
γιά νά τόν κόμω νά πάγῃ νά ἐρχε-
ται ἐδῶ μέσα καί νά ἀφαιρῆ τήν
ζωήν τῆς καλῆς ἐκείνης. Ζηρίαξ. Ἀν-
στιχῶς ὅμως γελίστηκα. Ἀντίκρισα
ἔξωφρα τὰ μάτια του καί τό ἀντί-
χρισμά του μ' ἔκαμε νά παραλόσο
ἀπό τρόμο. Ἦσαν τρομερά, πετοῦ-
σαν φωνιές, ποτε δέν τὰ εἶχα δῆ
ἔτοι. Τά χέρια μου παρέλυσαν. Κι
αὐτός μου ἔφυργε καί πῆγε καί στά-
θηκε στήν ἄλλη ἀκρῆ τῆς κίμαρας.

Ὁρημα τότε ἐκ νέου νά τόν πιά-
σω μά αὐτός πρόφθασε, μ' ἄρπαξε
στά δυνατά του χέρια, μ' ἐθήρωσε
ψηλά καί μέ χτύπησε μέ δύναμη κά-
τω σίς πλάξες σά νάμουνοι παχι-
δάξια. Ἀκούσα σ' αὐτιά μου ἕνα
ἀπαίσιο γέλιο, στά μάτια μου
ἀπλόδηξε ἕνα κόκκινο σύννεφο, τόν
εἶδα νά φεύγῃ σάν ὀμίχλη κάτω ἀπ'
τήν πόρτα καί ἔχασα τίς ἀσθησεις μου.

Τὸ σπμετο αὐτοῦ ἡ φωνή τοῦ Ρένφιλντ ἔγινε πλέον ἀσθενής.
Φαίνεται πῶς εἶχαν ἀρχίσει νά ἔξαντλεῖται.
Ὁ Βάν Έλαγγ ἐστάθη ἔμπρός μας καί μᾶς εἶπε :
— Ἐμάθαμε φρικτά πράγματα. Αὐτός εἶν' ἐδῶ, μᾶς κατασκο-
πεῖ, μᾶς ἀπειλεῖ. Μά ἐπιχῶς δέν εἶναι πολὺ ἀργά. Γνωρίζουμε
καί μεῖς τὰ σχέδιά του καί θ' ἀγωνισθοῦμε. Φίλοι μου, ὀπισθῆθε μέ
θάρος. Ὁ Θεός εἶναι μεγάλος ! Ἀς μῆν ἀφήσουμε τόν καιρὸ νά
περνά. Ἐμπρός ἄς πάμε νά συναντησοῦμε τόν βδελυφὸν αὐτὸν βου-
κόλακα. Θά βρισκεται στό τριανὸ κτίριο. Ἐτοιμασθῆτε !..

Δέν ἐπεριμέναμε ν' ἀκούσουμε περισσότερα. Ἐτρέξαμε κ' ἐπῆ-
ραμε τὰ περισσότερά μας, τὰ ἔξορατικά βότανα, τοὺς σταυρούς
μας, τό ψυχῖον τοῦ ἀγίου ἄρτου ποὺ εἶχε κανέννας μας καί τὰ κλει-
διά τοῦ ἐρημικοῦ κτιρίου καί ξανσογκνητροφώθηκα ἀπορασιμένοι
στό δωμάτιο τοῦ Ρένφιλντ, ὅπου ὁ καιρηγῆς μᾶς ἐπεριμένε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΕΘΑΝΕΣ

Ἄχ πέθανες, μά ἐσὺ ποῦ νά τό ξέρης !
οὐδύτηκε τῶν ματιῶν σου περὶ ἡ φωτιά.
κτερίνισε τό κόκκινο σου στήμα
κ' ἔφυγες, πεθαιμένη μου γλυκεῖ !

Μιά καλοκαιρινή, μιά μαύρη νύχτα
σ' ἔφερα γῶ στὸν τάφο μοναχός !
Παραπονετικά τ' ἀηδόνια ἐφέλναν,
σ' ἀκούθαγε τῶν ἀστεριῶν τό φῶς !

Ἐρρ. Χάβιε

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΑ ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΑ

Ἡ ἄξια τῆς ἀγελάδας

Τὸν τελευταῖο χρόνον ὅταν ὁ Τονιά ἔχασε τήν γυναῖκά του τῆν
ἐλυπήθηκε ἀρκετά. Ἐν τούτοις παρηγορήθη. Νέο κακό ὄμως τοῦ
ἄνοιξε τήν παλὰ πληγῆ. Αὐτό τό χρόνον ἐφώφησε ἡ ἀγελάδα του.
Ἄλλ' αὐτῆ τῆ φορά δέν μπόρεσε νά παρηγορηθῆ.

— Πῶς, τοῦ ἔλεγε μιά μέρα ἕνας φίλος, ἡ γυναῖκά σου πεθαίνει
καί παρηγορεῖσαι. Ἡ ἀγελάδα σου φορεῖται καί εἶσαι ἀπαρηγόρητος.
Πρέπει ὡς τόσο νά εἶσαι λογικός. Μιά γυναῖκα ἀξίζει περισσότερο
ἀπὸ μιά ἀγελάδα ὅταν μάλιστα εἶνε καλῆ, ἐργατικῆ καί τρυφερῆ
καθὼς ἦταν ἡ φτωχὴ σου ἡ Φρανσόν.

— Ἀχ, ἀπήνησε ὁ Τονιά. Δέν ξέρω ποιά ἀξίζει περισσότερο.
Ἄλλὰ ἀπο τότε ποῦ ἐχρίσθηρα μοῦ ἐπρόσφεραν ἕνα σωρὸ γυναικες.
Ἐνῶ ἀπὸ τότε ποῦ ἐφώφησε ἡ ἀγελάδα μου κανεὶς δέν μοῦ ἐπρό-
σφερε οὔτε μιά οὐρά ἀπὸ ἀγελάδα.

Τὸ ἀλάνθαστο τοῦ γιατροῦ

Ὁ Καθήμενος ὁ Φερά ἔπεσε ἀπὸ τό κάρου του καί ἔπῃγαν
στό σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν σὲ οἰκτῆ κατὰστασι. Ἡ φτωχὴ
τῆ ἡ γυναῖκα ἐτρέξε τρομαγμένη καί μωδούσε τὰ μαλλιά τῆς ἐπάνω
ἀπὸ τό κρεβάτι ὅπου τὸν ἐξέπλευσαν ἀκίνητον καί μέ τὰ μάτια
κλειστά.

— Γιατρέ μου, ἐφώναξε ἡ δυστυχισμένη, βλέπῳ τόν ἄνδρα μου
πολὺ ἄρρωστο.

— Ἐγὼ τόν βλέπω νεκρόν, εἶπε ὁ γιατρός μέ θλιβερὸ ἐπίσημο
τόνο.

Ὁ Φερά τό ἀκούσε καί μέ ὄλους τοὺς πόνους τοῦ ἐπροσπάθησε
νά σηκωθῆ καί εἶπε.

— Ὁχι, ἔδῃ, γιατρέ. Σὰς βεβαίω ὅτι δέν εἶμαι ἀκόμη νεκρός.
Εἶμαι ζωντανός, εἶμαι ζωντανός.
Ἄλλὰ ἡ γυναῖκά του τόν ἐμά-
λωσε.

— Πάρτε, τοῦ εἶπε. Δέν μπορεῖς
νά ξέρῃς περισσότερα ἀπὸ τό γιατρό.

Ἡ τρέλλα

Ὁ Ρασκάς φθάνει στὸν παρά-
δεισο.

— Αἱ, φιλαράκο, ποῦ καὶ τόσο γογγύρα, τὸν ρωτᾷ ὁ
Ἅγιος Πέτρος. Μπαίνῃς βλέπω σάν στό σπίτι σου. Ἐπέ-
ρασες ἀπὸ τό καθαρτήριο ;

— Πῶς, καλέ μου ἅγιε Πέτρο. Ἐπαντρεῦθῃκα σαράντα
χρόνον.

— Τότε μοι πῶς νά μπῆς. Εἶναι μίαντις. Ἄλλὰ ἤθελα
νά ξέρω μερικὲς λεπτομερειες ἀπὸ τὰ βασάνια σου.

— Τὸ εὐκολότερο πράγμα τοῦ κόσμου. Ἡ τρίτη μου
γυναῖκα μέ κακομεταχειροῦσαν τόσο πολὺ, ὥστε ἐτίναξα
τὰ πέταλλα.

— Πῶς ἡ τρίτη σου ; Ἐπαντρεῦθῃκες τρεῖς φορές ;

— Βέβαια, ἅγιε Πέτρο μου.

— Πάρτε ποδι λοιπόν. Δέν δεχόμεθα ἐδῶ τρελλούς.

Κοινωνικὴ ἐργασία

Ὁ Μάρτος εἶνε ἐαυλομένος σὲ μιά μεγάλη πέτρα τοῦ λιμένος
καί κούτρεται τὰ καράβια μέ ἄρος ἀπολαυσιμένο.

Ἐνας περιηγητῆς τὸν βλέπει καί τὸν ρωτᾷ.

— Πτοχῆ ἀνθρώπε. Φανέσαι πολὺ ζουσασιμένος.

— Ἄ, μὴ μοῦ μιλάτε, κύριε. Μὴ μιά τέτοια ἐργασία...

— Τί ἐργασία ;

— Βλέπετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ξεφορτώνουν τὰ βαλο-
κόμια ; Ἀνεβαίνουν ἐπάνω στὰ μαδέρια, κατεβαίνουν στό πλοῖο,
ἐξανακατεβαίνουν φορτωμένοι, γράφεμον σακιά στήν προκυμᾶτα, ἔξῃ
ὄρες τό ποῦ καί ἔξῃ τό ἀπογευμα ὡς τό βράδυ... Ἄ, μὴ μοῦ μι-
άτε ! Εἶνε φοβερὴ δουλειά !..

— Καί εἶνε πολὺς καιρός ποῦ ζάνετε αὐτῆ τῆ δουλειά ;

— Ὁχι... Σκέπτομαι νά τὴν ἀρχίσω ἀπὸ αὔριον.

Δικαιοσύνης καθυστερήσεις

Μιά μέρα ποῦ ὁ Ρόξενμπεργκ ἔφθασε ἀργά στὸ γραφεῖο τοῦ,
ὁ προϊστάμενος τοῦ εἶπε :

— Ἀργήσατε, Ρόξενμπεργκ. Τί σὰς συνέβη ;

— Συγχώρησε με, κύριε Κάν, ἡ γυναῖκά μου εἶχε μιά γέννα
δύσκολη.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα ὁ Ρόξενμπεργκ δέν ἐπῆγε καθόλου
στό γραφεῖο. Τήν ἄλλη ἡμέρα ὁ κ. Κάν τοῦ εἶπε :

— Τί ἐγένετε χθές, Ρόξενμπεργκ ;

— Συγχώρησε με, κύριε Κάν. Ἡ γυναῖκά μου εἶχε μιά γέννα
δύσκολη.

— Μὴ χοροιδεῦετε ; Αὐτό μοῦ τό εἶπατε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.
— Σὰς λέω τήν ἀλήθεια, κύριε Κάν.
— Ἐξακολούθητε λοιπόν νά μέ χοροιδεῦετε ;
— Ὁχι, κύριε Κάν. Ἡ Ρεβέκκα εἶνε μαμιά.

Ριγκολῶ